

Han passer stadig på os

Børnene skal have lov at have en far, mener Tine Sjørup. De skal huske ham, være stolte af ham og vide, hvad han stod for - også selv om han tog sit eget liv

Af [Tommy Byrne](#)

Løbet er kørt for mit vedkommende. Jeg kan ikke længere forsvare at være til.

Ordene er hurtigt kradset ned på et stykke papir. De er indledningen på det brev, politiet fandt hos Henrik Sjørup den 13. december 2006. Den dag han hængte sig.

Henrik Sjørup havde selv ringet til politiet, så de kunne nå at finde og fjerne ham, inden hans kone kom hjem.

I dag bor 31-årige Tine Sjørup alene med Sigurd på fem år og Liv på tre år i huset på Kirkevej i Vejle-Allested. Og Henrik er her på en måde også. Han hænger som fotos på væggene, og han er med i hverdagen, selv om han er død.

På spisebordet ligger fire små malerier, som Tine Sjørup arbejder på. De har temaerne "meningsløshed", "frihed", "kærlighed" og "død".

De er bare en lille del af det projekt, som har været Tine Sjørups liv, siden hun mistede sin mand. Et projekt, der handler om at forstå og om at tåle og få noget ud det liv, der fortsætter.

- En del af mig døde med Henrik, men en del af ham lever videre i mig. Vi var en symbiose, og det er vi stadig, siger Tine Sjørup.

Hun er ligeglad med, at tårerne kan begynde at løbe, eller stemmen begynde at ryste, mens hun snakker. Det er en del af hverdagen i den lille familie, og det skammer hun sig ikke over.

- Ungerne har set mig tude og råbe og skrike, og sådan skal det være. Jeg fortæller dem jo, at jeg kun er ked af det, fordi jeg elsker deres far rigtig rigtig højt og savner ham. Det kan de godt forstå, siger Tine Sjørup.

Hun husker en gang, da hun græd, og hendes mor spurgte, om der dog ikke var noget, hun kunne gøre.

- Lige i det samme går Sigurd forbi og siger: Det tror jeg ikke, mormor. Kun hvis du kan tage et reb og binde det sammen med et reb og binde det sammen med et reb og binde det sammen med et reb og så trække far ned fra himlen igen.

Tine Sjørup arbejder målrettet for, at Liv, Sigurd og de to store piger, som Henrik har fra et tidligere ægteskab, ikke får lov at glemme deres far. Han skal ikke puttes ned i en skamfuldt tilsnøret pose. En skæbne, som ellers ofte overgår dem, der dør ved at tage deres eget liv.

- Tværtimod. De og alle andre skal vide, hvor fantastisk en person Henrik var, siger Tine Sjørup.

Hun har hele tiden villet have fuld åbenhed om noget, som er svært for de fleste. Henrik skal fejres snarere end glemmes.

- Stod det til mig, så skulle han have haft en fyrstebegravelse.

Henrik Sjørup fik en stor begravelse i en flot kiste og med en stor sort gravsten af svensk granit, som Sigurd valgte. Gravpladsen ligger skråt over for deres hjem, og her kommer Tine Sjørup hver dag, og ungerne er med så tit, de har lyst. Der er jordbær, et æbletræ og en lille bænk, som skal gøre det rart at være der.

Selv om Henrik ikke døde, da han hængte sig, stod det hurtigt klart, at han var hjernedød og ikke ville overleve. Børnene var med på intensiv afdeling på Odense Universitetshospital.

De fik at vide, at han sov meget, meget dybt, og de var optaget af slangerne fra hans næse.

Liv kunne ikke forstå, at han ikke havde sit eget tøj på. Det lå i en pose, fik hun at vide, og da hun løb over for at hvide det frem, blev hun ked af det. Det var flænset i stykker, fordi ambulancelægen havde flået det af for at kunne genoplive Henrik.

- Hun kan stadig snakke om dengang fars tøj blev revet i stykker, siger Tine Sjørup.

Alvoren gik op for Sigurd, da han begyndte at snakke om, når far vågner.

- Han vågner ikke, måtte jeg sige til ham. Jeg tror ikke, han vågner igen, sagde jeg, og så begyndte han at slå mig. Jeg er glad for, at han reagerede på den måde, for han kan godt være indadvendt. Lige som sin far, siger Tine Sjørup.

I ungernes børnehaven bad Tine også om, at der skulle snakkes åbent om Henrik. Allerede mens han lå i respirator var der rundkreds-samling i både Livs Blå Stue og i Sigurds Rød Stue.

Liv fortalte, at far havde to slanger i næsen - den ene var til mad.

I Sigurds rundkreds snakkede de om, at Henrik kom i himlen. Sigurd aftalte også med pædagogerne, at den fælles julegave, han havde lavet til mor og far, kunne han tage med til far på sygehuset, så han kunne få den med i himlen.

Da Henrik døde - præcis en uge efter selvmordsforsøget - lå der et brev til alle forældre i børnehaven: Tine fortæller om Henriks død og om, at hun ønsker fuld åbenhed og ingen mystik om det.

Fra at være en varm krop i en respirator er børnenes far nu rigtigt død. Eller som det hedder i familien Sjørup: Han er i himlen, hvor han passer på os.

- Det tror jeg fuldt og fast på, selv om jeg ikke har været religiøs før. Vi beder aftenbøn hver aften, hvor vi snakker med ham, siger Tine Sjørup.

På den måde er børnene stadig i kontakt med deres far.

- De ved godt, at de ikke kan se ham. Liv har tit kigget efter ham og er optaget af, hvordan han kan se hende, når hun ikke kan se ham. Det forklarer Sigurd med, at han kan kigge ud gennem de små huller, som regnen kommer ud af. Sigurd kan også bede mig sige til far, at han skal få det til at sne, siger Tine Sjørup.

Børnene får svar på alt, hvad de vil vide. De ved, at Henrik selv var med til at slutte sit liv. De ved, at han havde det hårdt, og at han følte, at han passer bedre på dem i himlen.

- Åbenhed er alt i forhold til børnene. Men kun om det, der kommer dem ved. Der er ingen grund til at involvere dem i det, der kommer voksenalivet ved og det, der har med vores tosomhed at gøre. Men jeg vil svare ærligt på alt, efterhånden som de bliver ældre og har brug for svar, siger Tine Sjørup.

Lige nu er hendes mål, at børnene bevarer en fornemmelse af deres far. At de ved, hvad han ville have sagt i forskellige situationer.

- Far bestemmer lidt stadig. Det er ikke sådan, at vi dækker bord til ham, men jeg har ham hele tiden med. Ved, hvad han tænker. Jeg ved, hvornår han er uenig, og det tager jeg med i overvejelserne. Jeg lytter til ham og diskuterer med ham, men det betyder ikke, at han får ret hver gang, siger Tine Sjørup.

Hun er ikke bange for at ophøje sin mand til en Gud.

- Børnene må gerne være vrede på ham og have alle de følelser, de vil, i forhold til ham. Men jeg er ikke vred på ham.

Ifølge Tine Sjørup havde Henrik et svært liv og en svær skilsmisse. Og efter et cykelstyrt i starten af deres forhold led han tit af hovedpine og af smerter alle mulige andre steder i kroppen. Samtidigt havde han enorme ambitioner om at være en god far og mand.

- Han viste symptomer på at være en traumatiseret og hårdt psykisk belastet og depressiv mand. Men han følte sig ikke forstået og taget alvorligt af læger eller andre. Derfor forsøgte han at løse problemerne selv, siger Tine Sjørup.

Han drak blandt andet for meget for at dulme smerterne, og han spillede poker på nettet for at give ro til en anstrengt økonomi.

- Det gjorde blot alting værre, og hans samvittigheds kvaler større. Følelsen af ikke at slå til fysisk og psykisk som mand og som far er årsagen til selvmordet, siger Tine Sjørup.

Hun så sin mand kæmpe en hård kamp.

- Henrik krævede urimeligt meget af sig selv, og det kunne han umuligt leve op til - slet ikke da styrtet på cyklen svækkede

ham fysisk.

Tine Sjørup kendte ikke noget til sin mands pokerspil, før han havde spillet en formue væk.

- Han havde det jo ikke godt, og jeg var egentlig lettet, da det så ud som om, det var pengene, det handlede om. Det var noget med nogle penge og noget rod, og det er trods alt noget, der kan løses.

Men selv om de fik snakket ud om det, og selv om hun ikke bebrejdede ham, så kunne hun ikke holde sin vrede tilbage, da han senere var begyndt at spille igen.

- Spillet og alkoholen var kun et symptom på, at han havde det skidt. Han troede, at han kunne gøre vores problemer mindre med sit selvmord, men de blev mange gange større. Jeg kan bebrejde mig selv, at jeg åbenbart ikke har sagt og vist ham tydeligt nok, at han var uundværlig for os, siger Tine Sjørup.

Psykologer og venner har ellers advaret hende mod at tage ansvaret på sine skuldre. Det er tværtimod helt o.k. at være vred på ham, fordi han svigtede hende og børnene ved at slutte sit liv, siger de.

- Men for mig var han en fantastisk dejlig mand og verdens bedste far. Han har begået en frygtelig fejl ved at tro, at han gjorde det bedste for mig og børnene ved at tage sit liv. Men jeg bebrejder ham ikke. Jeg bebrejder skæbnen, verden og mig selv for at have svigtet ham.

- Når man begår selvmord, så tror jeg ikke på, at man har et valg. Jeg tror, at det er den eneste dør, man ikke har prøvet at åbne, siger hun.

Den konklusion ligner den, Henrik Sjørup drog i sit afskedsbrev, hvor han undskylder og lover, at han våger over sin familie fra "den anden side", hvis der findes sådan en.

Jeg ønsker ikke at efterlade Jer, men prisen for jer, ved at jeg bliver, er større, slutter brevet.

Kommentarer

[Skriv indlæg i debatten.](#)

[Få din helt egen weblog gratis!](#)